

Kartą pas Dievą atėjo moteris. Jos nugara buvo sulinkusi nuo didelio maišo svorio.
– Tu pavargai, moteriške? – susirūpino Dievas. – Nusiimk savo našta nuo pečių, prisėsk, pailsėk.

– Ačiū, aš neilgam, – atsisakė moteris. – Tiktai paprašysiu – ir iškart atgal!
O jei staiga per tą laiką kas nors atsifiks? Niekada sau to neatleisiu!

– Ko tu nepasiruošusi sau atleisti?

– Jeigu kažkas nutiks mano vaikui. Aš kaip tik ir atėjau, kad Tavęs paprašyčiau: **Viešpatie, išgelbėk ir išsaugok jį!**

– Aš tik tuo ir užsiimu, – rimtai pasakė Dievas. – Ar yra priežasčių abejoti mano rūpesčiu?

– Ne, bet... Šiame gyvenime tiek visokių pavojų, blogos įtakos, staigių posūkių! O jo toks amžius – viską norisi pabandyti, visur lįsti, visur kažkaip save įtvirtinti. Aš labai bijau, kad jis paslys posūkyje, užsigaus, ir jam skaudės.

– Ką gi, kitąkart jis bus atsargesnis, nes savo kailiu patirs, kas yra skausmas, – atsakė Dievas. – Tai labai gera patirtis! Kodėl tu nenori leisti jam pasimokyti?

– Todėl, kad noriu jog jis išvengtų skausmo! – įsikarščiausiai šūktelėjo motina. – Tu matai – aš visada su savimi nešiojuosi maišą šiaudų, kad patiesčiau ten, kur jis gali nukristi.

– Ir dabar nori, kad jį apkraučiau šiaudais iš visų pusių? Gerai. Žiūrėk! Ir Dievas akimirksniu sutvėrė visą kupetą šiaudų ir metė ją į pasaulį. Jie žiedu nugulė aplink tos moters sūnų, atskirdami nuo visų pavojų, nuo visų pagundų ir vilionių, o tuo pačiu ir nuo gyvenimo. Moteris matė, kaip jos sūnus bando prasibrauti pro šiaudus, bet veltui. Sūnus blaškėsi, bandė sudraskyti šiaudinį žiedą, puldavo tai į nevilį, tai į įniršį. Galų gale iš kažkur gavo degtukų ir padegė šiaudus. Plykstelėjo liepsna ir visą vaizdą akimirksniu užtemdė dūmai.

– Sūneli! – ėmė šaukti moteris. – Sūneli, aš ateinu tau padėti!

– Nori mestelti į laužą dar šiaudų? – paklausė Dievas. – Turėk galvoje: kuo daugiau šiaudų pakloja tėvai, tuo didesnis troškimas prasibrauti pro juos, bet kokia kaina. Jeigu tai nepavyks, žmogus net gali pradėti deginti savo gyvenimą. Juk jis nežino, kas yra skausmas, ir kas yra pasirinkimo laisvė – taip pat... Tu manai, kad tai maišas šiaudų, bet iš tiesų tai maišas problemų. Jame yra visi siaubai, kurie tau vaidenasi, visas nerimas, kuris gyvena tavoje, visos baimės, kurių esi pilna. Viskas, apie ką tu galvoji ir dėl ko baiminiesi, įgauna jėgų ir vis auga, nes tu tam suteiki energijos. Todėl tavo našta tokia sunki, o tavo nugara tokia pavargusi...

– Reiškia, aš neturiu rūpintis sūnumi?! Ir tai sakai man Tu, Viešpatie?

– Rūpinkis – kiek tiktai nori. Bet va, nerimauti tau nereikia. Juk aš irgi juo rūpinuosiu. Leisk ir man daryti savo darbus. Tiesiog netrukdyk man! Bet tai, kiek suprantu, tikėjimo klausimas...

“Viešpatie Jėzau, atverk mums Raštų prasmę; uždek mūsų širdis, kai Tu mums kalbi.” (Plg. Lk 24, 32)

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Apd 2, 14, 22-28; Ps 15, 1-2a, 5, 7-11; 1 Pt 1, 17-21

Psalms atliepas

Viešpatie, man rodysi kelią, kuris į gyvenimą veda.

Evangelija pagal Luką (24, 13-35)

Trečiąją dieną po Jėzaus mirties du jo mokiniai keliavo į kaimą už šešiasdešimties stadijų nuo Jeruzalės, vadinamą Emausu. Jie kalbėjosi apie visus tuos įvykius. Jiems taip besikalbant ir besiginčijant, prisitariamo pats Jėzus irėjo kartu. Jų akys buvo lyg migla aptrauktos, ir jie nepažino jo. O Jėzus paklausė: „Apie ką kalbate eidami keliu?“ Tie nuliūdę sustojo.

Vienas iš jų, vardu Kleopas, atsakė jam: „Nejaugi tu būsi vienintelis ateivis Jeruzalėje, nežinantis, kas joje šiomis dienomis atsitiko!“ Jėzus paklausė: „O kas gi?“ Jie tarė jam: „Su Jėzumi Nazarėnu, kuris buvo pranašas, galingas darbas ir žodžiais Dievo ir visos tautos akyse. Aukštieji kunigai ir mūsų vadovai pareikalavo jam mirties baismės ir atidavė jį nukryžiuoti. O mes tikėjomės, kad jis atpirksiąs Izraelį. Dabar po viso to jau trečia diena, kaip tai atsitiko. Be to, kai kurios mūsų moterys mums uždavė naujų rūpesčių. Anksti rytą jos buvo nuėjusios pažiūrėti kapo ir nerado jo kūno. Jos sugrįžo ir papasakojo regėjusios pasirodžiusius angelus, kurie sakė Jėzų esant gyvą. Kai kurie iš mūsų buvo nuėję pas kapą ir rado viską, kaip moterys sakė, bet jo paties nematė“.

Jėzus jiems tarė: „O jūs, neišmanėliai! Kokios nerangios jūsų širdys tikėti tuo, ką yra skelbė pranašai! Argi Mesijas neturėjo viso to iškentėti ir žengti į savo garbę?“ Ir, pradėjęs nuo Mozės, primindamas visus pranašus, jis aiškino jiems, kas visuose Raštuose apie jį pasakyta.

Jie prisitariamo prie kaimo, į kurį keliavo, o Jėzus dėjosi einąs toliau. Bet jie privertė jį pasilikti, prašydami: „Pasilik su mumis! Jau vakaras arti, diena jau besibaigianti...“ Tuomet jis užsuko pas juos. Vakarieniaudamas su jais prie stalo, paėmė duoną, sukalbėjo palaiminimą, laužė ir davė jiems. Tada jų akys atsivėrė, ir jie pažino Jėzų, bet jis pranyko jiems iš akių. O jie kalbėjo: „Argi mūsų širdys nebuvo užsidegusios, kai jis kelyje mums kalbėjo ir atvėrė Raštų prasmę?“

Jie tuoj pat pakilo ir sugrįžo į Jeruzalę. Ten rado susirinkusius Vienuolika su savo draugais, kurie sakė: „Viešpats tikrai prisikėlė ir pasirodė Simonui“. O jie papasakojo, kas jiems atsitiko kelyje ir kaip jie pažino Jėzų, kai jis laužė duoną.

Evangelijos komentaras:

Šis pasakojimas apie Emauso mokinius daug kalba tiems, kurie vis dar tebe klausia ir tebeabejoja Jėzaus Prisikėlimu. Nes čia randame du bendraminčius, du nusivylusius mokinius, bėgančius kuo toliau nuo visko, kas „šiomis dienomis atsitiko“. Jie bėgo nuo savo nusivylimo, jie bėgo nuo savo praeities, kuri juos siejo su Jėzumi, norėdami ją užmiršti, nutraukti visus ryšius su ja. Jie tiesiog negalėjo pakelti minties apie tai, jog visos jų viltys žlugo. Jėzus nužudytas, ir tai reiškia, kad Jis - ne pasaulio išganytojas. „O mes tikėjomės, jog jis atpirksiąs Izraelį!“ – tai nepakeliama mintis, nuo kurios norisi bėgti kuo toliau. Tačiau jiems nepavyksta pabėgti nuo to, kas dedasi jų širdyje. Nors jie tolsta kūnu, tačiau negali atitolinti mintimis, negali liautis kalbėję apie visus ten įvykusius dalykus.

Pasinėra į save ir į savo sunkias mintis, mes nepastebim ir neatpažįstam Jėzaus, kuris eina kartu. Nepažįstam tu, kuris lydi mus šituo vienišu ir keistu metu, ir kuris iš tiesų nori šią situaciją perkeisti į džiaugsmą ir gyvenimą. Keista – mes nuo Jo bandome atsitolinti, tačiau Jis lieka labai arti, nesilaiko atstumo.

Toks Dievo artumas žmonėms, ypač nusivylusiems ir sutrikusiems, yra pirmutinė patirtis, sutinkant Jį prisikėlusį. Ir tai nutinka netikėtai, visiškai nesitikint... Jis, Gyvasis, tiesiog ramiai prieina, ir (ne)pastebimai eina kartu... Iš to ir suprantame, kad Jis yra pasaulio keliuose, kad prieitų prie tų, kurie bėga nuo tikrovės, kurių širdys yra nerangios tikėti, kurie nenori šviesios dienos, pamėgę miglą. Viešpatie, pasilik su mumis, nes jau vakaras arti, ir kaip mes gyvensime be Tavęs savo abejonių naktyje?

Pavasariškas laiškas tau

Šis laiškas – kiekvienam, kuris pavargo nuo kasdienybės maratono, kurį slepia neatlikti darbai. Šis laiškas kiekvienam, kuris pasirengęs kaskart atrasti save iš naujo, kuris tiki, kad nesėkmė yra būtina sėkmės prielaida ir kuris nebijo nematyti kranto, jeigu nori atrasti naujus žemynus. Šis laiškas kiekvienam, kuris nori būti laimingas.

Čia, žemėje, gyvenimas yra savotiškas. Gyvenimas – savotiškas, nes rimtas ir kartu per trumpas, kad bent sekundę aukotum neįdomiam egzistavimui. Gyvenimas – savotiškas, nes sau esi pats brangiausias turtas, o taip dažnai save nuvertini ir nemylai to, kas esi. Gyvenimas – savotiškas, nes, ilgai laikant kitą už rankos, nustoji ją jausti savojoje, o viduje – fejerverkai, fontanai, drugeliai – daugybė visko. Gyvenimas – savotiškas, nes visada ateina pavasaris su tūkstančių stebuklu, kuriuos tik reikia pamatyti ir įvertinti, kuriuos pažįstame iš vaikystės, kai lakstydavome lyjant pavasariniam lietui ir stebėdavome tolumoje spindinčią spalvotą vaivorykštę, kai pagaudavome pienės pūkelį ir išsipildydavo norai.

E. Hemingvėjus išmokė mane vienos paprastos džiaugsmo taisyklės – niekada iki galo neišsemti įkvėpimo gyventi šulinio. Todėl visada, kai pajuntu, kad po sunkių akimirų nedaug jame yra likę vandens, aš laukiu naktų, rytų arba popiečių, kurių erdvėje pražysta pavasaris, ir leidžiu įkvėpimo gyventi šuliniui juo prisipildyti. Jis, įkvėpimas, ateina tomis pašėlusio medžių ir gėlių žydėjimo dienomis, kai po žibuokliškai mėlynu dangumi sulaižau pirmą ledų porciją, kai nedidelės marių bangos šliaužia per išdžiūvusį smėlį ir užlieja kojas, visą žiemą nepažinojusias braidžiojimo malonumo, arba kai su mylimais žmonėmis per naktį iškylaujam pievoje už namo po žvaigždėmis, o ryte basomis rasota žole grįžtame į realius gyvenimus. Į gyvenimus, kuriuose dūžta širdys, kuriuose kartais nėra jėgų išlipti iš lovos, kuriuose yra daugiau darbų nei valandų paroje, kuriuose sutinkame daug suaugusių vaikų, užmiršusių džiaugtis. Į realius gyvenimus, kurie, pamačius pavasarį su tūkstančiu jo stebuklu, atrodo ne tokie jau realūs, greičiau – savotiški.

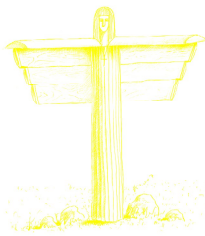
Aš norėčiau, kad Tu kažkur giliai pajustum palengvėjimą, tartum pavasaris, toks žalias bei varvantis giedromis ašaromis, būtų trumpam nuėmęs nuo Tavęs kasdienybės našta ir įkvėpęs drąsos neegzistuoti, o gyventi čia ir dabar.

Simona Dačioliienė

„Visada žemėje per mažai gerų žodžių – meilės, tiesos ir dėkingumo žodžių. Mes dažnai taip ir išsiskiriame, nepasakę jų vienas kitam, nusinešame, užgniauzę juos savo širdyse. Praeiname abejingi pro medį, paukštį, pro žydingą rugį ir pro kenčiantį žmogų, tarytum ne vienos žemės broliai, ne vienos saulės vaikai būtumėm.“ O kad daugiau dėkotume, daugiau mylėtume, daugiau atleistume!!!

(Justinas Marcinkevičius)

Nutarimai dėl pamaldų ir sielovados tęsiantis karantinui

Atsižvelgiant į svarbų tikinčiųjų poreikį dalyvauti šv. Mišiose bei priimti sakramentus ir laikantis bendrų Lietuvos Respublikos Vyriausybės nuostatų, skirtų visuomeninei veiklai karantino laikotarpiu, nuspręsta nuo balandžio 27 dienos taikyti šias normas:

1. Rimtas pavojus savo ar kitų sveikatai yra pakankama priežastis, atleidžianti nuo dalyvavimo šv. Mišiose sekmadieniais ir įsakytų švenčių dienomis. Ypač raginame tikinčiuosius, priklausančius rizikos grupei ar turinčius ligos simptomų, nesilankyti bažnyčiose, taip saugant save ir kitus. Šiuo atveju šv. Mišias galima išklausti naudojantis šiuolaikinėmis komunikacijomis.

2. Leidžiama aukoti šv. Mišias dalyvaujant tikintiesiems, tačiau ribojant jų skaičių. Įleidžiami į bažnyčių tikintieji su veidą dengiančiomis kaukėmis, išlaikant saugų atstumą tarp pamaldų dalyvių (10 kvadratinėjų metrų vienam žmogui). Jei žmonės netelpa bažnyčioje, lauke esantys tikintieji laikosi 2 metrų atstumo vienas nuo kito. Komunija dalijama pirmiausia bažnyčios viduje, po to lauke esantiems tikintiesiems, prieš tai juos perspėjus, kad neitų vidun. Iki atskiro nutarimo pirmadieniais – šeštadieniais leidžiama aukoti šv. Mišias dalyvaujant tikintiesiems.

3. Bažnyčiose turi būti užtikrintos higienos normos: prie įėjimo padėti dezinfekantai, apeigų metu visi, išskyrus celebruojantį kunigą, burną ir nosį turi būti pridengę kauke ar kitu apdangalu. Šiuo metu šv. Komunija dalijama tik į rankas. Einantieji šv. Komunijos privalo laikytis saugaus atstumo.

4. Aukojamos negiedotinės šv. Mišios be pridėtinų pamaldų.

5. Laidotuvių apeigos atliekamos tik kapinėse. Gali dalyvauti artimiausi šeimos nariai, neskaitant kunigo ir laidojimo paslaugų personalo. Karstas su mirusiojo palaikais į bažnyčią nenešamas. Laidotuvių šv. Mišios gali būti aukojamos laidotuvių dieną arba kitu laiku pagal susitarimą su artimaisiais.

6. Pandemijos metu ypač raginame tikinčiuosius ir kunigus asmeniškai melstis, kad greičiau būtų pažabotas šis virusas, bei prašyti sveikatos ligoniams ir stiprybės tiems, kurie jais rūpinasi. Toliau tęsiame kasdienį maldos tiltą 20 val. Ypač šiuo metu malda – ne tik pareiga, bet ir mūsų svarbus įnašas kovoje su pandemija.

MAMOS DIENOS ŠVENTIMAS

Pagal aukščiau pateiktus nutarimus apie liturginius apeigas karantino metu, Eucharistiją ir Mamos dienos šventimą jau galėsime švęsti bažnyčioje! Tik šventimą perkelsime į šeštadienį, nes sekmadieniais dar neleidžiama susirinkti!.. Tad kviečiame sueiti, suvažiuoti švęsti Mamos dienos Eucharistiją Pakuonyje, šeštadienį, 18 val.

Bus galimybė susirinkusiems būti bažnyčios viduje ir lauke. Susirinkime nesantys rizikos grupėje, su apsauginėmis priemonėmis ir laikydamiesi atstumo. Iki pasimatymo!

Gegužinės pamaldos

Gegužės mėnuo yra skiriamas Švč. M. Marijos garbei. Karantino metu Gegužinės pamaldas Pakuonio bažnyčioje švęsime vakarais 18 val., po šv. Mišių šventimo.

Vyresniojo amžiaus žmonės, esančius rizikos grupėje žmonės, kviečiame savo namuose kreiptis į visų mūsų Motiną Mariją, prašyti jos maldos ir užtarimo visiems.

Apie mus daugiau rasite interneto svetainėje www.pakuonioparapija.lt

Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija, Tylos g. 18, LT-59319, Pakuonis, Prienų raj.

Tel.: 8 (319) 43323, 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

<http://www.pakuonioparapija.lt>

Parapijos banko sąskaita: Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija; jm. kodas - 291288710,

AB DnB NORD bankas, kodas 40100, sąskaitos Nr. LT614010041100040782.

Paruošė kun. Rimas.